

Сатрий.

Моля са на боговете, да ни подарят възможно-
ност да заслужимъ твоето внимание! Но — колкото
ние и да напругаме своите слаби сили — сичките
наши заслуги не ще да бждатъ достойни за единъ
милостивъ погледъ на нашиятъ цезарь.

Саянъ.

Прекрасно, добрий мой приятелю. Прощавайте.
Надѣйте са на моята благонаклонность. (Отива си. Тъл-
пата са покланя).

II.

Въ градината на Кремуция Корда.

Сатрий, Пинарий, Фирмий — влизатъ.

Сатрий.

Полека, полека! Да не би да ни видатъ изъ
прозорците! Насѣдайте, приятели, между дърветата
и гледайте да не развалите работата. Вие ще да
бждете свидѣтели, а затова напругайте слухътъ си,
когато захване да говори Кремуций Кордъ. Ни една
дума не трѣба да испущате.

Пинарий.

Азъ ща да са кача на тоя букъ; той е до тол-
кова клоняеъ, щото ма не могатъ видѣ, ако ще би
даже и подъ него да дойдатъ. (Качва са на дървото).
Дървото е до толкова високо, щото ако би да ма
видятъ отъ улицата, то ще да помислатъ, че съмъ
орелъ.

Фирмий.

Глѣдай да не хвърли нѣкой въ тебе нѣкоя
стрѣла. Колкото за мене, то азъ по-напредъ ща да